

HOE NU VERDER?

Saskia Noort

Hoe nu verder?

Over liefde, feminisme, single-zijn
en andere ontboezemingen

Columns

the house of books

De columns en verhalen in deze bundel verschenen eerder in *LINDA*.

© Saskia Noort, 2021

© The House of Books, Amsterdam 2021

© Omslagbeeld: Carli Hermès voor *LINDA*.

Omslagontwerp: Moker Ontwerp, Amsterdam

Auteurfoto: Carli Hermès

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6322 7

ISBN 978 90 443 6323 4 (e-book)

nur 401

www.saskianoort.nl

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord door Linda de Mol	7
Die moeder	9
De stripper	13
Rode loper	15
Tieten	19
Verhuisd	23
Blaasontsteking	27
Glutengezeik	31
De Chagrijn	39
Appgroep-etiquette	43
Sonzone	47
SNOR zkt. HARS	51
Not-To-Do-list	57
Drank	61
Hoe nu verder na #MeToo?	65
Te kritisch	73
Lijf-moe	77
Getrouwde man	81
Mogen we nu even los?	85
365 dagen zonder seks	93
Kinderen zijn de baas	97
Fuckable	101
Bored couples	107
Schrijven over seks	111
Een feest is tegenwoordig niet meer gewoon zomaar een feest	115

Sekszin	119
Mannenlook	121
Borstkanker	125
Televisie	129
Klimaat	133
Scheiden	137
Crazy Cruising Cock	141
Alleen met vakantie	145
Meningmoe	149
Tinder	153
Dickpic	157
Trofee	161
Leef	165
Opgeruimd	167
XTC	171
J.Lo	175
Bijenkorf	179
Huidhonger	183
Coronakilo's	185
Wat ik allemaal zou doen als ik één dag man was	189
Feestjes	193
Coronadate	197
Seks	201
Afscheid	203

Voorwoord

Linda de Mol

‘Hé lieve Lin, zou jij misschien een voorwoord voor m’n columnbundel willen schrijven?’

Een simpel verzoekje van iemand die bijna achttien jaar de meest fantastische columns voor *LINDA*. heeft geschreven en bij wie ik bovendien langzaam maar zeker – want het duurt even voordat je door haar beschermlaagje heen bent – in de categorie vriendin ben beland.

‘Tuurlijk Sas, doe ik voor je,’ app ik terug, onderwijl denkend dat dit helemaal niet zo simpel is. Al ruim achttien jaar schrijf ik mijn columns voor hetzelfde tijdschrift en aangezien dat elke maand een duidelijk thema heeft, gingen onze ontboezemingen vaak over hetzelfde. En elke maand moest ik weer toegeven: kak, die van Saskia is beter. Nét iets beter geformuleerd, nét iets scherper, nét iets origineler – en vooral: nét iets openhartiger. Het excuus ‘ja maar ik ben een BN’er en dan komt openhartigheid je duur te staan’ ging niet op, want dankzij het succes van haar boeken is Saskia ook een BN’er. En zij heeft er lak aan – of lijkt er lak aan te hebben. Ze nam ons bijna pijnlijk eerlijk mee in haar scheiding, de ingewikkelde kant van ouder worden, haar gebroken harten, onzekerheden over lijf en leden, mislukte dates, de angst alleen te blijven, het lege nest, vijftig worden en xtc proberen.

Ze wond zich heerlijk op over *dickpics* ('Stuur me een foto van je tong of je perfect gepedicuurde voeten of je schone bed met Egyptisch katoenen lakens, niet van je middelmatige barbecueworst. '), over blaasontstekingen na elke vrije partij, vrienden die geld van je lenen en er vrolijk van met vakantie gaan, familieleden die je kerstdiner verpesten met hun lactose-gluten-suiker-vegan-geëmmert. En ze sprak zich steeds meer uit over relevante thema's als #MeToo, racisme en gelijke salariering voor vrouwen.

Ik wil alsnog de hoofdredacteur van *Marie Claire* bedanken die haar achttien jaar geleden ontsloeg omdat de toen nog getrouwde, in Bergen woonachtige jonge moeder Saskia plaats moest maken voor een hippe single uit de grote stad met een spannender leven. Dankjewel dat je haar aan ons cadeau gaf en dat we bijna twee decennia van haar in zoveel opzichten herkenbare leven *up close and personal* mochten meemaken.

We gaan haar columns verschrikkelijk missen. En mocht ze zich over een tijdje bedenken, dan maken we met liefde weer een pagina voor haar vrij. Of twee. Saskia was namelijk misschien wel meer *LINDA*. dan ondergetekende.

*Liefs,
Linda x*

Die moeder

Ik ben het dus geworden. Zo een over wie je leest in romans van millennials. Die je ziet in jolig vervreemdende series vol biseksuele, met zichzelf worstelende hipsters. Over wie je leest in *coming of age*-boeken en met wie je psycholoog je probeert te verzoenen. De wortel van alle kwaad, zeg maar. Die moeder ben ik ineens. Omdat ik heb gevraagd of ze gek geworden waren toen een vakantie naar Iran werd aangekondigd. Of Israël. Een van de twee. Ga dan metéén naar Syrië, grapte ik niet-grappig. En het zou me niets verbazen als ze dat doen, omdat ik zo reageerde.

Ik weet het. Hoe het moet. Je bek houden en trots zijn. Vaak 'ik hou van je' zeggen en elke keuze van de kinderen ondersteunen. Ook als ze met een overspelige kunstenaar naar Australië willen emigreren, hun derde studie aan de wilgen hangen of overwegen een tattoo op hun voorhoofd te zetten. Al trekken ze in peperdure kamers zonder cv en ramen, met schimmel op de muur, in een buurt waar elk weekend een shishalounge wordt beschoten. Stort je bijdrage en zwijg. Zelfs wanneer ze alleen nog maar langskomen met een monsterkater, je ijskast leeg eten, je Nespresso-cups in hun rugzak schuiven en hun ketamine-coma op je bank uitslapen. Laat gaan. Heb vertrouwen. Het komt goed. Ze moeten het nu zelf doen.

Doe niet zoals ik. Stuur geen apps met teksten als: 'Zie ik

je nog eens?’ Of: ‘Vergeet je niet een koolmonoxidemelder te kopen?’ Stop met het kopen van fietslichten en multivitaminen en bijt op je tong wanneer ze al append het huis verlaten met beukende beats in hun oren. Die oordoppen die je voor ze hebt gekocht, ja die van 35 euro, verdwijnen in de bruine banaan, die je in hun tas ruikt. En de Facebook-verhalen over drugsdoden waarin je ze tagt, worden niet gelezen. Gaan ze bij het corps en laten ze zich vrijwillig waterboarden in de jenever? Schouders ophalen. Vinden ze je ineens een rechtse racist? Niet tegenin gaan. Bekereren ze zich tot de islam of posten ze dingen als ‘9/11 never happened’? Er komt heus een tijd dat ze een baan hebben, een liefde, een hypotheek en gewoon op D66 stemmen. Ga er niet op in. Ik smee het je. Ik weet hoe moeilijk het is, maar op een dag krijg je de schuld van alles en dat moet je koste wat het kost zien te voorkomen. Word er niet zo een als ik. Die haar kinderen naar huis lokt met gegrilde kip en homemade lasagne en vervolgens opmerkt dat dat jurkje wel erg kort is, of de zorgvuldig gespaarde baard wel een beetje onverzorgd. En dan na het eten zegt dat ze ook kunnen blijven slapen, want het regent. De bedjes zijn vers opgemaakt, jullie kunnen er zo in. Alles om ze maar een beetje bij je te houden en te behoeden voor de donkere nacht in de stad vol woedende taxichauffeurs, doorgedraaide jihadisten en hooligans zwaaiend met kapotte bierflessen. Alles om het maar weer even als vroeger te laten zijn, toen ze nog thuis woonden en het huis gevuld was met muziek, stemmen en vuile was.

Of ze nu blijven uit vrije wil of uit schuldgevoel: de psycholoog zal dat op een dag onthullen en dat, kan ik je vertellen – en mijn moeder ook trouwens – is geen fijne dag. Liggen ze in scheiding, of zijn ze burned-out en blijkt het allemaal te komen doordat jij ze altijd waarschuwde voor

het leven. Gaan ze alsnog op een motor door Afrika, coke
snuiven en lawineskiën. Of een boek schrijven. Over jou en
je bemoeizucht.

De stripper

Ik schijn het ooit gezegd te hebben. In vermoedelijk benevelde toestand sprak ik de wens uit. Doe mij ook eens een stripper, zei ik tegen mijn vrienden, en dat hebben ze onthouden. Ik niet.

Op mijn vijftigste verjaardag word ik overvallen door een heuse surpriseparty, compleet met tranentrekkende speeches van familie en vrienden en een dj. Wanneer de politie een eind komt maken aan de herrie, trap ik er met open ogen in. Totdat meneer agent me inrekent, me op een stoel kwakt en zijn wapenstok tevoorschijn haalt. Dan weet ik ineens hoe laat het is. Te laat. Ik zit op een stoel, tegenover een joelende horde en ik heb drie opties. Opstaan en woedend weglopen. Truttig en mokkend de rit uitzitten. Of er maar het beste van maken.

Ik kies voor het laatste, geholpen door enkele gin-tonics en het enthousiasme van de toeschouwers. Beter een gegeven stripper niet in de bek kijken. Dus negeer ik mijn ongemak en schaamte, en probeer ik te lachen wanneer de schokkende kont van de agent voor mijn gezicht vibreert. Hij huft met grote passen om me heen, rollend met zijn spierballen, doet van alles met zijn zaklantaarn, terwijl ik angstig vrees voor het moment dat ik een banaan uit zijn broek moet eten. Dat heb ik namelijk een keer gezien. En ik hou niet van bananen.

Ik doe leuk mee, maar opwindend is anders. Hij spreidt

mijn benen en buigt me over de stoel. Het is allemaal voor de lol, en lol hebben ze. Ik voel vooral gêne en vraag me af of mannen in stripclubs dit ook zo ervaren. Ondertussen kronkelt meneer agent tussen mijn benen, alsof hij mij oraal bevredigt en denkbeeldige haartjes uitspuugt. Hahaha, wat grappig. Dit is eigenlijk best ontierend, bedenk ik terwijl hij me tot omdraaien dwingt. Mijn ouders zijn erbij. Mijn kinderen. Collega's. Hij neemt me in de kruiwagenpositie. Dit is nog erger dan een personal trainingssessie. Ik kijk niet naar de mobieltjes die alles opnemen, denk niet aan GeenStijl. Leuk meedoen, dat is het devies. Ik had me eigenlijk wel iets anders voorgesteld bij een stripper. Hij rukt zijn klittenbandbroek af en grijpt me bij mijn haren. Godsamme, daar gaat mijn zorgvuldige coiffure. Volgens mij doen vrouwelijke strippers dit beter. In elk geval liever. En mooier, en vast ook geiler. Deze stripact is bedoeld om de ontvangster voor lul te zetten. Letterlijk. Ik denk dat ik nog nooit zo niet-geil ben geweest. Elk moment verwacht ik geswaffeld te worden, of iets met een banaan. Als hij mijn handen om zijn billen legt, blijken mijn gebeden eindelijk verhoord te worden. Iemand trekt de inmiddels op een string na naakte agent van het podium. Die iemand blijkt mijn zoon, bijgestaan door mijn vader. Er wordt veel geschreeuwd en bijna gevochten. Ik blijf beduusd achter op de stoel, terwijl de stripper de klittenbandbroek voor zijn gereedschap houdt en haastig het pand verlaat.

Ik vind het zelig. Voor iedereen, behalve voor mezelf. Daarna gaan we gewoon weer dansen en zegt de uitbater dat een feest geen feest mag heten als er niet gevochten is. Wanneer ik tegen zonsopgang in bed lig, denk ik: dat ik dit nog mee mocht maken. Daarna spuug ik in een emmer al mijn zonden uit.

Rode loper

Vanavond moet ik naar een première. Er was een tijd dat ik opgetogen sprongetjes maakte wanneer zo'n uitnodiging in mijn bus viel. Schrijden over de rode loper, wie wil dat nou niet? In een ruisende jurk, op huizenhoge hakken, de haren voor jaren in de lak. En dan aan de gratis champagne, toostend met belangrijke en beroemde mensen, om vervolgens als een van de eersten een film of theaterstuk te zien. Wat een voorrechten allemaal. Inmiddels is de uitnodiging voor een première of rode loper-event goed voor een lichte paniekaanval. Het is namelijk een hele onderneming, die doorgaans plaatsvindt op een doordeweekse dag rond etenstijd. Het regent bijna altijd en meestal is de weg ernaartoe afgesloten. Dan ga je toch gewoon op de fiets? Dat zou je zeggen – en dat heb ik ook met regelmaat gedaan, maar dan zit je dus met je jas, je paraplu, een gekreukte jurk en verwaaid haar en dat heeft me al menig gebroken champagneflûte in *Privé* opgeleverd.

Want daar zit 'm de crux. Die rode loper. Niks geen schrijden en relaxte keuveltjes met collega's, zoals in LA. Na een stief kwartiertje in de rij, bevend in je nepbontje, je hakken steeds weer wegzakkend tussen de klinkers, mag je eindelijk de overdekte loper op, waar een horde hysterische fotografen op je staat te wachten. Nou ja, niet echt op mij, eigenlijk meer op de BN'ers voor en achter me, maar toch. Als bevroren

aangeschoten wild stap ik dus die looper op, me hyperbewust van mijn buik – in gedachten zie ik die champagneflûtes alweer omdonderen. Het kan hier alleen maar fout gaan, want ze merken me op en fotograferen me als een angstig ineen-gedoken konijn, of ze herkennen me niet en dan loop ik hier voor lul met trillende kaken te smilen in mijn spandex. Ik sta zo rechtop dat het in mijn rug schiet, hou mijn adem in, lach zo spontaan mogelijk, draai een halve slag totdat ik iets hoor scheuren, nee hoor, die man naast me is niet mijn nieuwe vriend, ik voel dat er kauwgom onder mijn pump zit, waarmee ik op de sleep van de hoofdrolspeelster sta.

Ondertussen worden er vragen op me afgevuurd. ‘Ben jij weleens vreemdgegaan?’ ‘Wat verwacht je van de film?’ ‘Wat is het meest ondeugende dat je ooit hebt gedaan?’ ‘Van welke ontwerper is je jurk?’ Ik graai in mijn minitas naar de kaarten, die ik natuurlijk kwijt ben – maar sowieso, hoe krijgen andere vrouwen al hun sleutels, make-up, telefoon en geld in zo’n kutclutch, die je de hele tijd moet vasthouden? Om me heen staan de *usual suspects* superspontaan en uitbundig te luchtzoenen en kleine giljetjes te slaken. Zij leveren maar weer eens het bewijs dat overdrijven het goed doet op de foto. Tieten vooruit, kont naar achteren en je een kaakontwrichting lachen.

Enmaal binnen, in de bloedhete foyer, vind ik troost in de lauwe prosecco en knaag ik een heel bakje wasabinootjes weg. Niet gegeten natuurlijk, want hoe moet dat, tussen drie uur kapper, me in spandex wurmen, jurk strijken en opmaken door? De film blijkt tweeënhalve uur te duren, zonder pauze, en hoofdzakelijk over vrouwenmarteling te gaan. Daar zitten we dan halfnaakt en glinsterend te kijken naar een anale verkrachting gevolgd door bruut ophangen.

‘Ik ben er stil van,’ zegt een babbelziek type tegen de camera’s die ons opwachten. Ik ook, maar ik moet ook bizar

nodig plassen. Op de wc pak ik mijn spandexvrije moment en masseer ik mijn pijnlijk pulserende voeten. De volgende keer ga ik in smoking, neem ik me voor. In de foyer is weer lauwe prosecco. Natuurlijk eindig ik blootsvoets bij de FEBO, met grillsaus in mijn décolleté. Ik kan het niet, een dame zijn.

Tieten

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: ja, vroeger was alles beter. En met vroeger bedoel ik niet de tijd dat wij vrouwen nog niet mochten stemmen en dat onze opa's in slaven handelden, maar iets recenter. Om precies te zijn: de jaren tachtig. Ze zijn niet voor niets weer in de mode. Trouwens: als de kleding uit je vormende jaren voor de derde keer terugkomt, word je pas echt oud. Maar dat terzijde.

Wat helaas niet terugkomt, is het topless zonnen. Ik kan me niet herinneren ooit een bovenstukje aan te hebben gedaan tot pak 'm beet mijn dertigste.

Ook een beha droeg ik alleen als ik mijn tieten groter wilde doen lijken. Niemand die het iets kon schelen. Tepels, zijtieten – die tegenwoordig ineens *nipples* en *side boobs* heten – het zal heus weleens iemand zijn opgevallen, maar er werd verder geen punt van gemaakt. Wij wilden vrij en blij over het strand hupsen met onze bruine borsten, dus deden we dat. En met 'we' bedoel ik écht iedereen. Dikke vrouwen, dunne vrouwen, vrouwen met scheve tieten, grote tieten, kleine tieten, hangtieten, naar buiten staande tieten, peer-vormige tieten, appelvormige tieten en ook banaanvormige tieten. De hele fruitmand kwam voorbij. Zo leerden we ook meteen dat iedereen er anders uitzag en herkende je elkaar op een gegeven moment aan de buste. De jongens en mannen raakten er ondertussen ook aan gewend. Een borst meer

of minder, het liet ze koud. Uiteraard waren sommige tieten populairder dan anderen (mijn zeer rondborstige vriendin M. was een vrij gewild beachballer), maar het ging er allemaal gemoedelijk aan toe. Zelfs onze moeders deden mee. Heerlijk was het. Geen koude lappen om je borsten na het zwemmen, geen knopen in je nek, geen beugels onder je oksels, geen pads die maar bleven lekken, geen witte strepen op je huid. Ik herinner me een concert van The Rolling Stones – toen al oud, kun je nagaan – waar ik met mijn ouders en oom en tante naartoe ging, en het zo heet was dat iedereen zich van zijn of haar t-shirt ontdeed. Stonden we gewoon in onze blote memmen/memmetjes mee te blèren.

Nu kan dat dus niet meer en dat is bijzonder jammer. Ik doe het nog wel, op Ibiza, waar een paar lekker gekke types het nog net aandurven. Meestal zijn dat oude taarten, zelfs ouder dan ondergetekende. Is deze verpreutsing de schuld van de islamisering? Welnee. Het is gewoon onze eigen schuld. We hebben het ons laten afnemen door de social media. Want met blote boobies beachballen is één ding, daarmee op Facebook of Instagram belanden is even andere koek. Mij zou het persoonlijk niet zoveel uitmaken om topless op Twitter te staan, ware het niet dat elk sneu anoniem account zich dan geroepen zou voelen er iets smerigs over te zeggen. Dat was zo fijn aan vroeger. Toen hielden die zielige figuren gewoon hun bek en rukten ze zich af op Vanessa in de *Panorama*.

We zijn dus weer terug bij af. Daar waar de tiet bedekt hoort te worden en alleen goed is als zij voldoet aan een illusie. En dus vullen we de boel weer op, hijsen we de handel omhoog en douchen we op de sportschool met een bovenstukje aan. Of laten we ze besnijden en stoppen er plastic in. Ik ben voor de *Return of the Real Tit*. Laat je tieten weer zien, net zo vaak, lang en veel tot er uiteindelijk geen haan meer naar kraait. Leer je dochters dat borsten mooi zijn en allemaal

anders. Bombardeer die anoniempjes op sociale media met blote boezems. Geef je tieten de vrijheid en de ruimte, ze hebben al zoveel te verduren. Maar ik vrees dat ik een roepende in de woestijn ben.